

РЕШЕНИЕ

№ 5106

гр. София, 05.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Красимира Проданова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5758** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 23.03.2020 г. постановено по НАХД № 18723/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-005999 от 01.11.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на жалбоподателя [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Й. Р. В. , на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000/ две хиляди/ лева за нарушение на чл.415 ал.1 от КТ, като е намалил размера на имуществената санкция на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон. Моли се съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени НП.

Ответникът по касационната жалба Дирекция "Инспекция по труда"- [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. С., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното от фактическа страна:

При извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство, от 21.06.2019 г. до 10.07.2019 г., проверяващите установили, че дружеството - касатор, в качеството си на работодател, не е изпълнило даденото му задължително предписание под № 35 от връчения на пълномощник на дружеството Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1910363 / 10.05.2019 г., а именно: да изплати обезщетение за неизоползвания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж в размер на 38 дни на Ц. Н. Д.. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 10.06.2019г., съответно нарушението е било извършено на 11.06.2019 г. С оглед констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение на дружеството- работодател, в присъствие на представител на дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

СРС при извършена проверка на процесуалната законосъобразност на НП счел, че АУАН и НП са съставени съобразно разпоредбите на ЗАНН, а обстоятелствата, свързани с нарушението, са установени по несъмнен начин от доказателствената съвкупност. Приел, че от представените доказателства по делото безспорно е установено, че нарушителят не е изпълнил даденото предписание, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Административен Съд С. – град, XVII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Касационната жалба е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС, че безспорно се установява извършеното нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно цитираната разпоредба, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. С нормата е въведена забрана за определено поведение – неизпълнение на дадено от контролните органи предписани, като е посочена и санкцията за нарушаване на тази разпоредба.Видно от съдържашите се в

административнонаказателната преписка доказателства, с протокол за извършена проверка с изх. № ПР1910363/10.05.2019 г., е дадено предписание до работодателя в срок до 10.06.2019 г. да изплати обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на лицето Ц. Д.. При преглед на изискани и представени документи е установено, че в указания срок предписанието не е изпълнено, поради което е осъществено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Неоснователни са доводите, че след като с протокол са дадени множество предписания, то е следвало да се издаде едно НП, а не множество НП за всяко неизпълнено предписание. Според разпоредбата на чл. 18 ЗАНН, „когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях“. Обстоятелството, че във връзка с неизпълнени множество други предписания по същия Протокол за извършена проверка, изх. № 1910363/10.05.2019 г. дружеството е санкционирано с още 38 наказателни постановления, не е основание да бъде прието, че процесното НП е материално незаконосъобразно. В случая неизпълнението на всяко едно от дадените задължителни предписания е основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност на работодателя, респ. за налагане на имуществена санкция.

Настоящият състав намира за правилно и законосъобразно намаляването на наложената на касатора с НП „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева, като въззивният съд е определил на минимално предвидената в КТ "имуществена санкция" в размер от 1 500 лева.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019 г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100.00 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006 г./.

С оглед горното и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.03.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-ви състав, по н.а.х.д.№ 18723/2019 г. по описа на съда.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.